

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 53872-01-19 מדינת ישראל נ' עבדאללה(עציר)
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מרים בן גל מפרקליטות מחוז
העוררת ירושלים (פלילי)

נגד
המשיב

מחמוד עבדאללה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

החלטה

1. זהו ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' סגן הנשיא יהושע צימרמן) מיום 21.1.19 בתיק מ"ת 70282-10-18, שהורה על מעצרו של המשיב באיזוק אלקטרוני. לטענת העוררת חומרת העבירה המיוחסת למשיב מחייבת את מעצרו מאחורי סורג ובריא.

נגד המשיב הוגש כתב אישום לבית משפט השלום המייחס לו עבירה של רכישה והחזקה של נשק לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין התשל"ז-1977, ובקשה למעצר עד תום ההליכים. מדובר בנשק צה"לי מסוג 4M. על פי הנתען בכתב האישום, הנאשם רכש את הנשק תמורת 30,000 ₪, 3,500 דולר ו-200 אירו. הנשק נרכש מאדם בשם אדואן, אשר רכש אותו מחייל שלקה את הנשק מבסיס צבאי שאליו הגיע במסגרת שירותו.

2. מבלי להידרש לפרטי ההליכים שהתקיימו, אשר נסקרו בהרחבה בהחלטת כב' הנשיא פרקש בעמ"ת 28578-11-18 (להלן: הערר הקודם) ובהודעת הערר שבפני. אציין בקצרה כי בית משפט השלום (בסדרה של החלטות שניתנו על ידי מותבים שונים) החליט לעצור את המשיב באיזוק אלקטרוני. בערר הקודם שהוגש על החלטה זו קבע כב' הנשיא פרקש כי יש לעצור את המשיב במעצר ממש עד תום ההליכים נגדו. בעקבות זאת ביטל בית משפט השלום את הפנייתו של המשיב לקבלת תסקיר של שירות המבחן, אולם בית המשפט העליון (כב' השופט גרוסקופף) בהחלטה מיום 24.12.18 בבש"פ 8935/18 קבע כי החלטת כב' השופט פרקש לעצור את המשיב עד תום ההליכים מתייחסת למצב שלפני קבלת תסקיר שירות המבחן, ואין בה כדי למנוע קבלת תסקיר, שלאחריו יפעל בית משפט השלום בהתאם לשיקול דעתו.

בעקבות כל אלו הזמין בית משפט קמא תסקיר של שירות המבחן, ולאחר קבלת התסקיר החליט פעם נוספת להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני. מכאן הערר שבפני.

3. בתמצית, המבקשת טוענת כי בשל חומרת העבירה של החזקת נשק, ובנסיבות המתקיימות במקרה זה, כשהנשק מסוכן מטיבו והוא לא הוחזר לרשויות ומהווה סכנה, יש לעצור את המשיב במעצר ממש. ואילו ב"כ המשיב

טוען כי הפסיקה הקובעת את הגישה המחמירה כלפי עבירות נשק מתייחסת לעבירות חמורות יותר, ואילו בנסיבות מקרה זה אין חובה לעצור את המשיב. שני הצדדים ציינו את מיעוט הפסיקה הדנה בעבירות הרלוונטיות לענייננו של קניית כלי נשק בודד, כך שנראה אכן שאין מנוס מהסתמכות על פסקי דין הדנים בנסיבות שונות, ולהסיק מהם את המסקנות המתחייבות.

4. בשורה ארוכה של החלטות שניתנו בשנים האחרונות על ידי ערכאות שונות עמדו בתי המשפט על החומרה הרבה בעבירות הנשק, על קיומה של עילת מעצר סטטוטורית ועל הכלל לפיו בעבירות מסוג זה הכלל הוא מעצר עד תום ההליכים, והשחרור ממעצר או המעצר באיזוק הוא החריג (ראו לדוגמא בש"פ 7802/18, **סלים גאבר נ' מדינת ישראל** (14.11.18); בש"פ 1423/18, **חאג' סאלח נ' מדינת ישראל** (26.2.18); בש"פ 454/18, **שלום בותסאז נ' מדינת ישראל** (28.1.18); בש"פ 4830/18, **מחפוד דרבאס נ' מדינת ישראל** (30.7.18); מ"ת (מחוזי ירושלים) 51292-03-18, **מדינת ישראל נ' סאמח חטיב** (29.4.18)).

נראה שאין מחלוקת על כך שרב הפסיקה אליה הפנו הצדדים אכן דנה בעבירות חמורות יותר. במרבית המקרים מדובר בתיקים שהוגשו לבית המשפט המחוזי, בעבירות של נשיאת נשק ולעיתים סחר בנשק, בחלק מהמקרים באישומים רבים ולא במקרה יחיד, כך שהחומרה הנשקפת מהם והעונש הצפוי בגינם חמור, לעיתים באופן ניכר, מהעונש על העבירה המיוחסת למשיב. עם זאת, העקרונות שנקבעו באותן החלטות נוסחו לעיתים קרובות באופן כללי וגורף, כך שההלכה לפיה עבירות נשק מהותיות מחייבות, בדרך כלל, מעצר ממש, אינה מוגבלת לעבירות החמורות יותר. בנוסף, במקרים שונים נסיבות העבירה אינן שונות מהותית מהנסיבות הקיימות בענייננו, גם אם כתב האישום הוגש לבית המשפט המחוזי (ראו, לדוגמא, בש"פ 6060/18, **חוסאם עבדאל קאדר נ' מדינת ישראל** (21.8.18); בש"פ 6036/17, **אסמעיל אבו עאבד נ' מדינת ישראל** (2.8.17)).

לנוכח האמור, יש לבחון אם מתקיימות במקרה זה נסיבות חריגות המצדיקות חריגה מהכלל והקלת המעצר לפיקוח אלקטרוני.

5. באשר לחומרת העבירה, במקרה זה מדובר אמנם בעבירה יחידה, אך נסיבותיה חמורות. זאת הן מבחינת סוג הנשק - נשק צה"לי תקני, מתאים להתקנת כוונות טלסקופיות על כל הסכנה המשתמעת מכך, והן בכך שהנשק לא הוחזר ומקום הימצאו לא ידוע, ובכך הוא יוצר סכנה חמורה לשלום הציבור. המשיב עצמו ניהל מ"מ עם אדם אחר, ושילם לו סכום השווה לעשרות אלפי ₪ תמורת הנשק. בין אם הנשק נמצא עתה בחזקתו או בשליטתו של המשיב שבפני, ובין בידי אדם אחר שקנה או קיבל אותו מהמשיב, נכונותו של אדם לשלם סכום כה גבוה תמורת נשק מצביעה לכל הפחות על אפשרות ממשית שייעשה בו שימוש, אדם אינו מסתכן ומשקיע סכום כה גדול שלא על מנת לעשות שימוש בנשק. כך שעל אף טיב העבירה והערכאה בה היא נדונה, אין מדובר בעבירה ברף חומרה נמוך.

אני סבורה, איפוא, שמדובר בעבירה ברף גובה יחסית, וזאת בשונה בשונה מנסיבות קלות יותר כגון החזקת חלקי נשק, תחמושת, כלי נשק עתיקים או חריגים העשויים לשמש כפריט אומנות או אספנות וכד'.

6. עניין נוסף שאותו יש לבחון הוא תסקיר שירות המבחן. בענייננו, התסקיר מצביע אמנם על תפקוד חיובי של המשיב, על תעסוקה ורצון ביציבות ועל העדר עבר פלילי משמעותי. קצין המבחן אף התרשם לחיוב מהערבים שהוצעו. עם זאת, בתסקיר הוגדרה המסוכנות הנשקפת מהמשיב כסכויים "סבירים" להישנות העבירה (משמעות המושג אינה

ברורה, אך בהקשר האמור נראה שאין מדובר בהערכת מסוכנות נמוכה). בנוסף, המשיב מתואר בתסקיר כ"אדם הממזער ומטשטש את אחריותו ביחס להתנהלותו..." בעל מאפיינים מניפולטיביים ואימפולסיביים בהתנהגותו. "בעל רצון בהשגת רווחים מהירים, גם במחיר של אי ציות לחוק... נגרר אחרי חברה שולית..." שירות המבחן המליץ, אמנם, על מעצר באיזוק, אולם הילך הדברים המוביל מהתרשמות כאמור למסקנה הממליצה על מעצר באיזוק אינו ברור.

גם החלופה שהוצעה, על אף שהומלצה על ידי שירות המבחן, אינה חלופה טובה או הדוקה באופן מיוחד.

7. בנסיבות אלו אני סבורה שלא מתקיימות נסיבות מיוחדות וחריגות, ויש להחיל את הכלל, שהוא מעצר. גם בהחלטת בית משפט קמא לא פורטו נימוקים מיוחדים המצדיקים חריגה מהכלל. אני מקבלת, איפוא, את הערר ומורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, בנוכחות
הצדדים.